

A Paradicsomot, azt mutasd,
 a Mennyet. – Nem mutathatom,
 ott nincsenek halottaid,
 még nem rejti őket a sírhalom,
 jótévőid élnek, mint élőket keresd
 a kevesek közt, és telefonálj
 nekik, ne felejtssd őket, ne felejtssd
 akkor se, ha rajtuk a homály.

Ők nem ritkulnak, hiszed vagy nem hiszed.
 Ereszd el Vergiliusod kezét,
 gyere Firenzébe vissza nyolcvanévesen,
 öregén bár, de gyere vissza sötét

erdőkön át az igaz utakon. Van igaz
 ösvény, noha fölverte már a csalán
 sűrű burjánja azóta, hogy
 elűzött cudarul a gonosz, ördögi klán.

Utad nem állja három szörnyeteg,
 lépkedhetsz bátran, rendületlenül,
 a Jóság vár, felejtssd el, aki rosszat tett veled,
 a Réven túl mind a Pokolban hevül.

Ritkulnak egyre ellenségeid,
 tágul a tisztás. Visszatérsz.
 Nem örvendesz már a hulltakon.
 Nem vársz, nem leselel. Csak élsz.

Tábor Ádám

Kovidkor, kint

Hódolat Csokonainak

Szemet verő fényben,
 Túlkéek olaszéggel,
 Vidám álorcában
 Jön a természet szembe velem.
 Éles ellenszéllel,
 Élet-ígéréssel,
 Frissítő ájjerrel
 Egészen körül fog, átölel.

Napos nevetéssel,
Aerosol könnyével,
Vírusos aurával
Télen is halálosan szeret.

blake v3:s

blake v3:s-ben írni nem bilincs
bár szabadnak lenni kell
a vers előtt alatt után
annak ki énekel
de ez a fogság nem utál-
atos: ez indít el
ismeretlen vers-soron

soha nem tudhatod
hova érkezel

Didi Xénia

Gipsz

Sosem szerettem a gipszet, mert hideg volt, és fehér
nyomot hagyott bőrömön, anyám a kórház mosdójában
súrolta le rólam, de az emlékek nyomát nem lehet lemosni.
Tudtam, hogy beteg a hátam, ezért történik ez velem,
hogy a rám öntött gipszből készítik el a vázat,
anyám mindig sírt, miközben mosdatott, és azt ígérte,
ha kibírom, ülhetek az ablak mellett a vonaton.

Sosem szerettem a gipszet, ahogyan rám merevedett,
ilyen érzés lehet a földnek a lassan megkötő beton,
huszonöt évvel később is érzem, ahogyan összeszorít,
így készítették el a hátam gipszbe öntött mását.
Emlékszem az ollóra is, amivel levágták rólam,
és ahogyan a gipsz lassan szétnyílt a hasam felett,
anyám aggódó arca állandó háttér emlékeimben.

*Azt álmodtam, hogy újra gipszbe öntik a hátamat,
a megkötött anyag szétnyílik az olló érintése mentén,
de a bőröm is velem, a széthúzott hús közötti
térben csak az üresség, nincs benne gyermek,
akinek a bőre, mint a gipsz, fehér lehetne.*